

ue no arriba

Tata Abella-Bolo
EQUIP D'EMERGÈNCIES OXFAM

“Ens preocupa accedir a zones aïllades on no sabem què ha passat”

● **Quines són les prioritats de l'acció humanitària?**

Fer arribar aigua potable, aliments i medicines a la població i donar-los aixopluc. El que més ens preocupa és accedir a les zones aïllades on ni tan sols sabem què ha passat. A Cebu les coses milloren i s'estan netejant les carreteres.

● **Quan creu que es recuperaran les zones afectades?**

Depèn de la zona. A Tacloban la situació és molt pitjor. El que més costarà és reconstruir les vivendes (el 90% de la població ha perdut la casa) i garantir els mitjans de vida dels pescadors, que han perdut les barques.

● **L'ajuda els està arribant?**

Hi ha moltes dificultats logístiques, però treballem tant com podem per arribar a tothom. Treballem de manera coordinada amb les autoritats i la resta d'organitzacions humanitàries.

ment elèctric. Des de divendres que les illes de Leyte (on hi ha la ciutat de Tacloban) i la seva veïna oriental, Samar, no tenen llum, malgrat que Tacloban és una de les zones més riques en electricitat de la regió de Visayas, al centre de les Filipines. Les seves plantes geotèrmiques són les més importants de tot el Sud-est Asiàtic i proveeixen d'electricitat totes les illes del voltant.

L'illa de Bohol, menys afectada pel tifó, també està sense llum perquè no hi poden arribar les línies des de les illes veïnes. “Leyte és la més afectada –deia Cynthia Alabanza, portaveu de l'operadora privada que controla la major part de l'electricitat del país–. Hem comptat que han caigut almenys 118 torres d'alta tensió”.

14 espanyols desapareguts

Enmig del caos, el ministeri d'Exteriors espanyol va informar ahir que intenta localitzar 14 ciutadans espanyols desapareguts a la zona afectada pel tifó. Es tracta de 10 turistes i quatre residents que no s'han posat en contacte amb les seves famílies. El titular d'Exteriors, José Manuel García-Margallo, va demanar “no alarmar-se massa”, ja que les línies telefòniques no funcionen des del pas destructor del Haiyan. —

Crònica d'un desastre humanitari anunciat

La desorganització entre ONGs afecta els damnificats

Opinió

JORDI RAICH

És una antiga història que ja hem vist abans. Al tsunami de l'oceà Índic, al terratrèmol d'Haití, fins i tot durant l'huracà Katrina de Nova Orleans. La magnitud del desastre a les Filipines farà més paleses, si és que calia, les greus deficiències d'un sistema humanitari internacional que no n'aprèn.

A les Filipines, com ahir, com demà, perdrem dies i setmanes vitals durant les quals milers de persones que havien sobreviscut al tifó moriran sota les runes, o de ferides no tractades, de gana o a causa de la violència generada per la falta d'ajuda.

Mentrestant, assistim a l'inici d'una nova funció del més clàssic circ humanitari. ONGs de tot el món es mobilitzen fent grans declaracions i criticant la comunitat internacional abans de començar a fer res. Les agències de l'ONU prometen una resposta immediata i garanteixen la coordinació de l'ajut quan amb prou feines arriben a coordinar-se entre elles. Els EUA hi envien l'exèrcit i converteixen l'acció humanitària en una empresa militar en què voldran englobar els cooperants.

L'habitual tropa de consultors i analistes comencen a opinar sense parar als mitjans de comunicació dient als altres com han de fer la seva feina. ONGs falses posaran anuncis per robar donacions. Polítics, actors i cantants famosos aniran a fer-se fotos entre les víctimes. I tots plegats es barallaran per sortir a la tele a demanar diners.

Així, els filipins passaran setmanes a la intempèrie, rodejats de cadàvers, sense aigua ni menjar, ni

Problema
Molts moriran perquè l'ajuda no arribarà a temps o no serà l'adequada

Causa
Hi ha molta generositat però massa institucions barallant-se pels recursos

assistència mèdica, en mans de les xarxes de prostitució i de tràfic de nens que faran l'agost enmig del caos. Centenars de persones moriran perquè l'ajuda no arribarà a temps, i quan ho farà uns rebran cassoles però no menjar, a uns altres els donaran arròs però no tindran com bullir-lo, uns quants robaran tres vegades més del que necessiten i ho vendran a preus d'escàndol als que no rebran res de res.

Bona fe però mala organització

I no és una qüestió de falta de voluntat, ni de mala fe, ni d'escassetat de diners o de recursos. És un problema d'organització, de falta de coordinació. Un assumpte seriós que no és nou i que ningú del ram no amaga. Però el que cal és anar més enllà de només anomenar el problema. ¿Per què és literalment impossible coordinar tanta ajuda, tanta generositat? Doncs perquè hi ha massa organitzacions humanitàries, massa institucions barallant-se pels recursos, massa experts.

Paradoxalment, com més gent es vol ajudar, menys ajuda reben les víctimes. El sector de l'ajut humanitari està sobredimensionat des de fa anys i necessita una regulació urgent. La brutal proliferació d'agències humanitàries perjudica les víctimes a les quals suposadament es pretén socórrer perquè dispersa els recursos econòmics que hi ha entre milers de petites organitzacions, augmenta els costos de gestió, dificulta la coordinació de l'ajuda urgent i genera una competició malsana entre organitzacions per a les quals la prioritat és la seva pròpia supervivència, no la dels damnificats. Nova catàstrofe natural, nova crònica d'un fracàs humanitari anunciat. —

RAICH ÉS AUTOR D'EL ESPEJISMO HUMANITARIO: LA ESPECIE SOLIDARIA AL DESCUBIERTO'

Víctimes del tifó esperen ser evacuades a l'aeroport de Tacloban, una de les localitats més afectades pel Haiyan. El cost humà tot just es comença a calibrar. PHILIPPE LOPEZ / AFP